

Flickan med svavelstickorna

Det var så förskräckligt kallt. Det snöade och kvällens mörker sänkte sig över staden. Det var också den sista kvällen på året. Nyårsaftonen. I denna köld och mörker gick en liten fattig flicka på gatan. Hon hade bart huvud och nakna fötter. Då hon gick hemifrån hade hon haft tofflor på sig. Men inte hade det hjälpt. Det var hennes mors stora tofflor. De var så stora att hon tappade dem när hon skyndade sig över gatan. Den ena toffeln kunde hon inte hitta. Den andra sprang en pojke bort med. Han sa att han kunde använda den till vagga då han själv skulle få barn.

Där gick nu den lilla flickan på de nakna små fötterna röda och blå av köld. I ett gammalt förkläde hade hon svavelstickor, och en bunt bar hon i handen. Det var ingen som hade köpt något av henne under hela dagen. Hon var hungrig och frusen. Där gick hon och såg så förtvivlad ut, den lilla stackaren. Snöflingorna föll i hennes långa, gula hår, som lockade sig så vackert kring nacken, men den prydnaden tänkte hon inte på. Ut från alla fönster lyste ljusen, och så luktade det så gott av gåsstek där ute på gatan; det var ju nyårsafton, ja, det tänkte hon på.

Borta i ett hörn mellan två hus, det ena sköt litet längre fram på gatan än det andra, satte hon sig och kröp i hop; de små benen hade hon dragit upp under sig, men hon frös nu ännu mer och hem vågade hon inte gå; hon hade ju inte sålt några svavelstickor, inte fått en enda slant, hennes far skulle slå henne, och kallt var det även där hemma; de bodde under bara taket, och där ven vinden in, trots att halm och trasor var instoppade i de största springorna. Hennes små händer var nästan helt förlamade av köld. Ack, en liten sticka kunde nog göra got! Om hon bara vågade att dra en ur bunten, stryka den mot väggen och värma fingrarna.

Hon drog ut en; ritsch! Vad den sprakade och vad den brann! Det var en varm, klar låga, som ett litet ljus, då hon höll handen omkring den; det var ett underligt ljus. Den lilla flickan tyckte, att hon satt framför en stor järnkamin med blanka mässingsknappar och mässingskrans; elden brann så härligt och värmdde så gott. Nej, vad var det? — Den lilla sträckte redan ut fötterna för att värma även dem — då slocknade lågan. Kaminen försvann — hon satt med en liten stump av den utbrunna svavelstickan i handen.

En ny sticka struken, den brann, den lyste, och där skenet föll på muren, blev den genomskinlig. Hon såg rakt in i rummet där bordet stod dukat med en skinande vit duk och fint porslin. Där ångade den stekta gåsen, fylld med sviskon och äpplen. Då hoppade gåsen från fatet och rultade ut på golvet med kniv och gaffel i ryggen. Ända fram till den fattiga flickan kom den. Då slocknade stickan, och allt hon kunde se var den tjocka, kalla muren.

Hon tände ännu en. Då satt hon under den vackraste julgran. Den var större och mer smyckad än hos den rike köpmannen senaste julen. Tusentals ljus brann på de gröna grenarna, och färgglada bilder som finns i bodfönstren,

såg ned på henne. Den lilla sträckte båda händerna i luften — då slocknade stickan och de många julljusen steg högre och högre. Hon såg att det nu var stjärnklart. En av dem föll och gjorde en lång eldstrimma på himmeln.

— Nu dör någon! sade den lilla. Hennes gamla mormor hade sagt: När en stjärna faller, går en själ upp till Gud.

Hon strök åter en stryksticka mot muren; den lyste runt omkring, och i skenet stod den gamla mormodern, så ljus, så skinande, så mild och god.

— Mormor! ropade den lilla. Tag mig med dig! Jag vet att du är borta, då strykstickan slocknar, borta liksom den varma kaminen, den präktiga gässteken och den stora, härliga julgranen! Och hon strök hastigt eld på alla strykstickorna, som var kvar i bunten. Hon ville riktigt hålla kvar mormor; och strykstickorna lyste med sådan glans, att det var ljusare än på ljusa dagen. Mormor hade aldrig förr varit så vacker, så stor; hon lyfte den lilla flickan upp på sin arm, och de flög i glans och glädje, så högt, så högt; och där fans ingen köld, ingen hunger, ingen ångest — de var hos Gud.

Men i hörnet vid huset satt i den kalla morgonstunden den lilla flickan med röda kinder, med leende kring munnen — död, ihjälfrusen den sista aftonen på det gamla året. Nyårsmorgonen gick upp över det lilla liket, som satt med strykstickorna, av vilka en bunt var nästan uppbränd. Hon har velat värma sig, sade man; ingen visste vad vackert hon hade sett, i vilken glans hon med gamla mormor hade gått in till nyårsglädje.

Originaltitel: Den lilla flickan med strykstickorna

En saga från **sagosidan.se**

